

κακαί, θὰ εᾶς οὐδεχθοῦν μὲν μυρολόγια· τὰ παιδία σας
θὰ πεινῶσιν· οἰκέαν δὲν θὰ ἔχητε· ἐργασίαν οὔτε· πατρί-
δα οὔτε· τὸ πρώτον ράκη θὰ χρησιμεύσῃ ώς ἐνδυμα· δ'
πρώτος κλών ώς ράβδος· καὶ θὰ ἀπέλθητε δύοις ζητοῦντες
τύχην καὶ δρότον·” Βέθνος θὰ γίνωμεν δύοις περιηγητῶν· ἐθνος
τυχοδιωκτῶν.

Ἐνῷ δ' ὅγκος δὲ συμπαγῆς τὸ καλούμενον κράτος ώς νὰ
ἡτο κομήτης θὰ ἔχῃ ἥδη ἐκ τοῦ μέσου ὑμῶν· ἀλλά
καὶ ώς κομήτης; πάλιν θὰ ἔχῃ διαλυθῆ εἰς χίλια χρυσᾶ ἀ-
στρα—χίλια χρυσᾶ ἄστρα τὰ δύοις ἔχρυσωσαν οἱ ἰδρώτες
καὶ ἡ βλακεία σας.

Καλεσάνο

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Απαγγελθείσα προχθὲς ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων
ὑπό τοῦ Σπυρίδη Ταβουλάρη καὶ τῆς κ. Ἑλένης Κορτοπούλη.

Καλῶς σὲ θρῆνα, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καὶ τοῖς βλέπω μπρός μου;
Σὺ εἶσαι δὲ Γιάννακης μου δὲ ἀγαπητικός μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ναί, δύος καὶ δύος, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Πᾶ! πᾶ! δὲν τὸ πιστεύω.
Θερρῇ πῶς βλέπω σκέπτο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καὶ σοῦ χωρατεύω;

Καὶ δὲν κυττάς πῶς στέκεται ἐμπρός σου κοτζάμ Γιάννης
Κ? ἀνήσαι ἀπιστος Θωμᾶς, Μαρούλα μου, δὲν πιάνεις
Τὴ μύτη μου, τῆς τρίχαις μου, τὸ χέρι, τὸ ποδάρι;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄ! ναί, σὺ εἶσαι δὲ Γιάννης μου, τὸ πρῶτο παλληκάρι!
Καὶ τώρα δὲς ἀνθίσουνε λουλούδια καὶ χορτάρια,
Κ? δὲς κελαδήσουνε γλυκά ἀηδόνια καὶ κανάρια.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Όχι, δὲν θέλω ν' ἀκουοθῇ ἀηδόνι ἡ κανάρι,
Ἄς κελαδήσουν μονάχα τῆς Πλάκας οἱ γαϊδάροι.
Τραγουδῆτα, δάφναις, στέφανα καὶ τίποτα δὲν θέλω . . .
Να! πάρε τὴ γιακέττα μου, τὴ ζώνη, τὸ καπέλο,
Πάρε με δλον, κόψε με καὶ κάμε με κομμάτια,
Ξεριζωσέ μου τὰ μαλλιά καὶ βγάλε μου τὰ μάτια . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Τί σούρθε; . . . μὴ σ' ἔκτυπτος η ζέστη στὸ κεφάλι;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Βλεγα νᾶλθω στρατηγὸς καὶ ἔλθα σολντάτος πάλιο.
Ἐπηγά μές στὸ Δημαρεῖ, Μαρούλα μου, μιὰ μέρα,
Κ? ἐσφαζα δῶ, ἐσφαζα κεῖ, ἐσφαζα παραπέρα . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Χριστὸς μαζί σου . . .

plas ἐποχῆς, ιστάμην ἐπὶ τίνας στιγμὰς πρὸ τῆς προτομῆς
τοῦ Κλαυδίου. Καὶ ὅτε παρετέρουν ἀτενῶς τὴν χαῖνον,
ζωώδη, ἡλίθιον ἐκείνην μορφὴν, καὶ ἐνεθυμούμην πόσον
βαρὺ ἦτο τότε τῆς Αὐτοκρατορίας, δηλαδὴ τῆς κοσμοκρα-
τορίας τὸ στέμμα, ἀνελογιζόμην δὲ ἐπίσης μὲ πόσα ἔτερα
αἴχμηρὰ στέμματα τὸν ἔστεφεν ή ἐπιβόητος σύζυγός του,
θεαύματα πῶς ή σπονδυλική του στήλη ἥδην πάντα νὰ ὑποβά-
στάῃ τὸ βάρος τοιαύτης καταφόρτου κεφαλῆς.

Οἵα ἀβύσσος ή γυνὴ ἐκείνη! Δὲν ἦτο τοσούς ἔκτακτου
καλλονῆς—καθά τούλαχιστον δεικνύει ή προτομή της—
ἄλλ’ οἷον πῦρ λυγνείας θὰ ἐνεφώλευεν εἰς τοὺς δρθαλμούς
ἐκείνους! καὶ πῶς ή ἐρυθρὰ τῆς πορφύρας ἀντανάκλασις θο
συνηντάτο ἐν ταῖς παρειαῖς αὐτῆς, δηποτοῦντο ἀσε-
μνα δούλων φιλήματα, μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς φλογὸς τῆς
ἀκολασίας! Οἶον συρρετόν ἀγενῆ ἔσφιγξεν ἐπὶ τὰ σφρι-
γῶντα στήθη, δὲ καταλείπουσα τὴν ἀγκάλην τοῦ τραυλί-
ζοντος καὶ οινολήπτου Κλαυδίου μετέβαινε νύκτωρ εἰς τὴν
Σουβούρραν—η Σοβώρραν, κατὰ τὴν μετάφρασιν—φέρουσα
ἐπὶ κεφαλῆς τὴν κιτρίνην φενάκην τῆς ἑταίρας καὶ συνε-
χράτο τῷ πρώτῳ τυχόντι, καὶ συνωργύλαζε μετ’ αὐτοῦ,
καὶ δοῦλος ἦ, καὶ πατρίκιος, καὶ συγκλητικός, καὶ μονο-
μάχος! Εἰσήρχετο ἀπέτοτος ἐν τοῖς χαματιτυπείοις δηποτοῦ
συνανεμίγνυτο καὶ ἥδελφούτο ἐν βδελυρῷ ἀσαλγείᾳ μετὰ
δούλων καὶ ἀπελευθέρων, μετὰ ἑταίρων καὶ δρυγοτρίδων,

μετὰ κιναΐδων, μετὰ μίμων, μετὰ προαγωγῶν, μετὰ μονο-
μάχων καὶ πραιτωριῶν, μετὰ τῶν πειτριμμάτων ἐν γέ-
νει τῶν τριόδων καὶ τοῦ Κίρκου ἡ ἀκόλαστος τῆς Ρώμης
νεολαία. Εἰσήρχετο ἐκεῖ δῆποτε ἥσαρξ, δηποτοῦ ἔξε-
πορνεύετο τὸ φίλημα, δηποτοῦ ἔβλαστανον ἔρωτες στυγεροὶ
καὶ ἀνόσιοι, καὶ δῆποτε πολλάκις ρέον τὸ αἷμα συνηνοῦτο
κατὰ γῆς μετὰ τοῦ ἀφειδῶς χεομένου Φαλέρου, καὶ παρί-
στατο μάρτυς οκνιῶν τοιούτων, δρῶσα μάλιστα καὶ πρω-
ταγωνιστοῦσα ἐν τοῖς δργίοις, πρὸς ζημίαν τῶν ἄλλων ἔ-
ταιρῶν παραπονουμένων ἐπὶ τούτῳ, αὐτὴ, ή θεία σύζυγος
τοῦ Καίσαρος, πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ δηποτοῦ ἔκυπτον πε-
ρίφοροι οἱ δοῦλοι λαοί! Καὶ προσέφερε δωρεὰν τὸ σῶμα ἐ-
κεῖνο, διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ δηποτοῦ συνήγοντο καὶ ἐ-
κομίζοντο εἰς ‘Ρώμην τὰ βαρυτιμότερα μῆρα τῆς Ἄστας,
εἰς τὴν κτηνώδη δρμὴν τοῦ ἔσχάτου τῶν θαμώνων τῶν ἀ-
παισίων ἐκείνων καταγωγίων.

Τοπῆρξαν πολλαῖ πρὸ αὐτῆς καὶ μετ’ αὐτὴν ἔστεμμένας
ἔταιραι. Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους ἔτι χρόνους, ἐν τοῖς
χρονικοῖς τινῶν τῶν αὖλῶν τῆς Βύρωπης ἀπαντῶσι παρ-
πλήσια σκανδαλώδη ἐπεισόδια. ’Δλλὰ τὴν Μεσσαλίναν οὐ-
δεμία γυνὴ ηδυνήθη νὰ φύση, καὶ ἐμεινεν αὐτῇ μοναδικὴν
φαινόμενον ἐν τοῦ ἔρωτος τῆς ἴστορίᾳ καὶ τῆς παθοτογίας.
Οὐδεμία κατέρριψε ποτὲ ἐντὸς τοῦ βορβόρου τὴν βασιλικὴν
ἄλουργίδα μετὰ τοσούτου θράσους καὶ μετὰ τοσαύτης ἀνα-

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' έγώ θά ήμ' ό "Άρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Έγώ θά ήμαι τάλογο ...

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' έγώ ό καββαλάρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Τάχ ! Μπέν μου, Άληπασσα, καὶ τῆς κουζίνας γλάρο,
Γιαννάκη, Γιάννη, Γιάνναρε, καὶ πότε θά σε πάρω;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Τάχ ! καὶ νὰ ήμουν κόκκορας καὶ νάταν κότταις οὐλαις
Ἡ παραμάνναις ἡ γλυκεστῖς κι' ἡ ζηλεμμέναις δούλαις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Φέύσες 'στὸν κόρφο σου εύθυς ...

ΓΙΑΝΝΗΣ.

'Εξέχασα, Μαρούλα ...
Ω ! ναΐ ! μοῦ φθάνεις μόνο σύ, δὲν θέλω ἀλλη δοῦλα.
Τής ἀπαρνεούμεται δλατες πιὰ καὶ Γιάννης διώς πρῶτα
Μαζί σου, Μάρω, θά περνῶ χαρά, ζωὴ καὶ κόττα.
Καὶ σὰν γεράσω μιὰ φορά θὰ λέω εἰς τοὺς ἄλλους
Πώς, πήρα γιὰ παράσημα 'στὸ τακτικὸ τρεῖς κάλους.
'Αλλὰ τί λέω ; . . . οχι... ναΐ... διέλεμος δὲ γίνη...
'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη διαλασμός... ρουθοῦνι δὲ μὴ μείνη.
Δός μου τουφέκια καὶ σπαθίδια καὶ μπόμπαις καὶ κανόνια,
Μουλάρια, ἄλογα, τορπίλι, τσαπράζια καὶ μιλιζνια ...

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Καὶ τὸ λέει, Γιαννάκη μου, ποῦ νὰ σου τάξιν όλα ;
Έγώ δὲν έχω τίποτα παρά μιὰ κατσαρόλα.

Καὶ ίδού τινι τρόπῳ πειραχθεὶς ὑπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ—διότι ήτο μεσημβρία—ὅπως λέγουν οἱ ἔξορκισμοι, κατώρθωσα νὰ γράψω τὴν μακρὰν ταύτην καὶ ἀσυνάρτητον συρραφὴν περὶ Μεσσαλίνας, ἥτις ἀμφιβάλλω ἂν μὲ ἐνθυμήθη ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν της, διὰ τὰς ἀμαρτίας μου καὶ διὰ τὰς ίδικας σας. Ἀφῆκα πρὸς στιγμὴν τὸ προσωπεῖον τοῦ γελωτοποιοῦ καὶ ηθελησα νὰ ὑποδυθῶ τὸν κάθορνον τῆς τραγῳδίας, διώς δ. κ. Νικηφόρος ὑπεκρίνετο προχθὲς τὸν Πρατωριανόν. Συρίζατέ με, καὶ δὲν θέλω τὸ πράξις πλέον.

Φίλε μου, Γαστριπιλίδη, θέσον τὴν Μεσσαλίκαρ μου ταύτην εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ἐφημερίδος σου, καὶ χώρισέ την ἀπὸ τὰ λαιπά ἄρθρα μὲ μίαν γραμμήν.

Μεσσαλίνα γεννυθεῖσα ὑπὸ τὸ καῦμα δὲν ἦξενρε πόσων βαθμῶν Ρεωμύρου, εἶνε ἴκανη νὰ λυσσάξῃ.

Bobb.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Δός μου σοῦ λέω, εἰδεμή κομμάτια θὰ νὰ γίνεσσε.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Τρελλάθηκες, Γιαννάκη μου, καὶ εἰσαὶ γιὰ τὴν Τήνο.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δός μου σοῦ λέω, εἰδεμή... χά ! χά ! σοῦ χωρατεύω... δὲν σοῦλεγα πῶς σὰν πεινῶ κατακλυσμούς γυρεύω ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.

'Αμικ' ἔλα τὸ λοιπόν νὰ φάς νὰ πάψῃς τὴν μουρμοῦρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζήτω τῆς Μάρως τὸ φαγεῖ κι' ἡ σπητικὴ κουλοῦρα.

"Ω ! σὲ βλέπω καὶ πάλι, κουζίνα,
Κατσαρόλαις, ταψά, τεντζερέδες...
"Ω ! καὶ πάλι θὰ ζω 'στὴν 'Αθήνα,
Κι' ἀντὶ Τούρκους θὰ τρώγω κεφτέδες.

"Ανατέλλει εἰρήνης ήμέρα,
Καὶ δι Γιάννης θυμπρὸς μὲ καρδιὰ
Θὰ σηκώνη 'Ψηλὰ γιὰ παντζέρα
Τῆς Μαρούλας τὴν ἀσπρὴν ποδιά.

"Αλλὰ οχι, παιδιά... σηκωθῆτε
Μὲ κουράγιο, μὲ θάρρος κι' ἐλπίδα,
Καὶ 'στὸ μέλλον μιὰ μέρα θὰ δῆτε
Δοξασμένη μεγάλη πατρίδα.

Μήν κοιμᾶσθε βαρειά ξαπλωμένοις
Σὰν τεμπέλης τῆς "Αρτας πασσᾶς,
Καὶ ή δόξα μὲ δάφναις προσμένει
Τὴν σημαία τοῦ ἔθνους καὶ Σᾶς.

Souris

ΑΠΤΑΝΕΡΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΛΙΔΟΣ

Καλοκαιρινά.

I.

Ευπνάσσει κάθη δειλινὸ τὸ μαστράλι διο δροσά,
Κι' δου Λευκὸ πανάκι θρῆ, τὸ τὸν κόρφο του φωλιάζει
Ο πλιορεύγει διόλομπρος χωρὶς νὰ καΐη, καὶ μαδαζει
Παλλκαρά ποῦ γιώθεται κι' δταν τοῦ λείπη ή ἀρματωσάς